

Monika Seidlová

HAFANI²

Madla, já a dás

cattacan

Monika Seidlová

HAFANI²

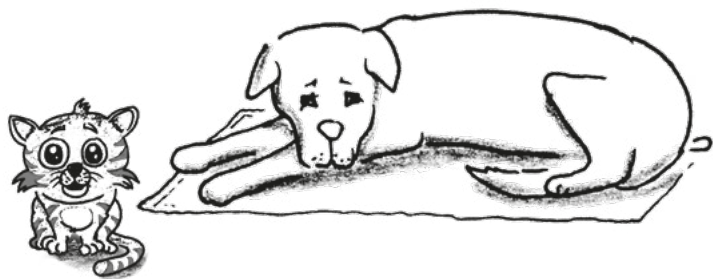
Madla, já a dás

Copyright © Monika Seidlová, 2021

Ilustrace © Lukáš Jandík, 2021

Obálka a sazba © Michael Romanovský, 2021

ISBN: 978-80-88349-29-7

Prolog

Jedna... dva... tři... čtyři... počítám v duchu schody do třetího patra, abych se trochu uklidnila a promyslela, co udělám. A vyhýbám se pohledu hnědých očí bílý labradorky, která šlape nahoru vedle mě. Vyčítavému pohledu, který jako by říkal: ‚Co s tou věcí, co neseš v náruči, chceš dělat? Je nebezpečná‘.

„Madlenko, nekoukej tak na mě. Musíme mu pomoci, nemohla jsem ho tam nechat.“

Madla stříhne obočím, čímž změní pohled z vyčítavého na nesouhlasný.

Ale mohla. Jenže tys nechtěla.

A pak dotčeně blafne. Nezaštěká, jen hodně nahlas a hluboce blafne, jako kamna.

Zvírátko v mé náruči sebou škubne a vyděšeně se podívá po psině.

„Ššš..., neboj se, Madla ti nic neudělá, postaráme se o tebe,“ uklidňuju malého mokrého tvora, který stočí pohled na mě. Chvíli váhá a potom se mi stulí v náruči do klubíčka a zavře oči. Jako by si řekl, že mi teda bude věřit.

Vzápětí se lekne pípnutí esemesky. „Mami, můžu volat?“

Teď fakt ne, Adame, říkám si v duchu s pohledem na displej mobilu.

Šedesát devět... sedmdesát... sedmdesát jedna...

Nemám třetí ruku

„Aj lajk tu múvit múvit... Aj lajk tu múvit múvit... fyzikalyfit... fyzikalyfit...“ vyzvání můj mobil odrhovačku z animovaného filmu. Zase Adam, ale nemám čas mobil zvednout.

„Madynko, a ještě poslední nohu,“ máchám pravou zadní Madle Labradorové v lavóru v koupelně, hned jí packu otírám ručníkem a snažím se zabránit tomu, aby nedočkavě přešlapující psina lavór převrátila. Madla zase párkrát vyčítavě blafne.

„Hele, šlápla jsi do toho ohavného zabahněného a počůraného místa před barákem, tak teď drž,“ uklidňuju ji a kouknu po mobilu, který konečně ztichl.

Vzápětí zarachotí klíč v zámku.

„Mami, proč mi nebereš mobil? Slyším ho za dveřma, jak vyzvání!“ vchází Adam s napůl nesouhlasným a napůl nechápavým výrazem.

„Nemám třetí ruku,“ odpovídám a utírám Madle ještě břicho.

„Neměla bys dvě stovky? Objednal jsem si pizzu, ale nevšiml jsem si, že nemám hotovost. Za chvíli mi ji přivezou.“

„Jasně, vydrž,“ sundávám Madle, která hypnotizuje dveře od záchodu a tancuje tak, že opět málem převrátí lavór, obojek. Adam mi chce pomoci a lavór zvedne. Než ho stačím zarazit, otevře dveře od záchoda.

„Co to... sakra... do prdele!“

Ze záchoda vyletí jako dělová koule rozježený mourovatý zvířátko, který jsem tam zavřela, abych se mohla nejdřív postarat o Madlu. Jak se Adam lekne a škubne sebou, špinavou vodou se trochu poleje. Vyděšený prcek zapluje pod komodu v obýváku. Madla se mi vytrhne, letí za ním a narve pod komodu čumák, jak to jen jde.

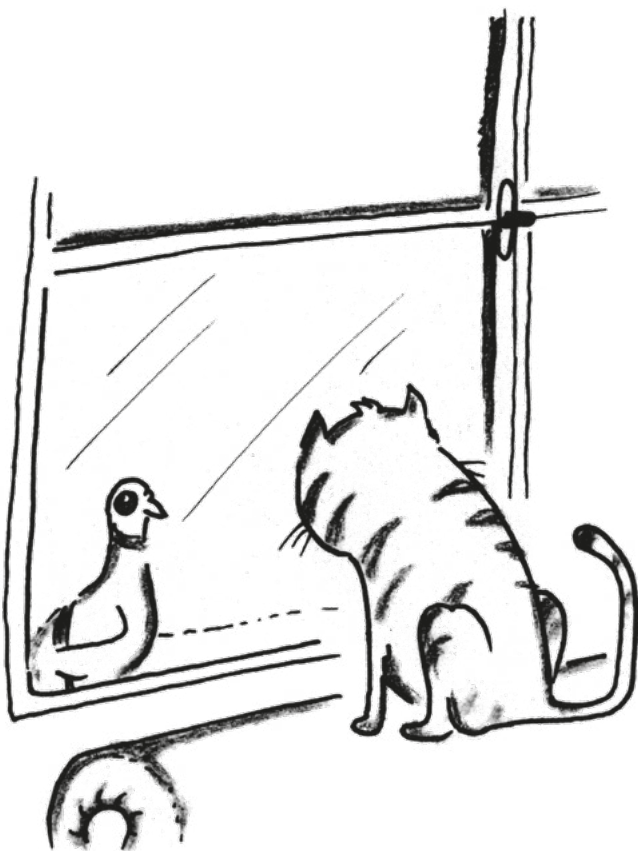
Naštěstí na něj nedosáhne, což ji rozčiluje. Mrně vyděšeně píská, Madla na ně rozčileně vrčí a štěká, Adam naštvane vrčí na mě.

„Můžeš mi říct, co tohle bylo?“

„Koťátko přece,“ řeknu s falešně pozitivním výrazem i tónem, jako by to, že nám bytem proletí špinavý, mokrý mourovatý kotě, byla naprostá samozřejmost.

Madla po Adamovi koukne a zase stříhne obočím.

Překvapení. To koukáš, co?

Pak znovu strčí čumák do škvíry mezi podlahou a kusem nábytku, vyčkává a sem tam výhrůžně zavrčí.

„Tys přinesla domů kočku?!“ nechápe Adam.

Utrhnu kus papírový kuchyňský utěrky, podávám ji konsternovanému synovi, vylévám lavór do záchoda a vysvětluju. No, vlastně spíš obhajuju:

„Ono tam bylo chudinka na ulici pod autem schovaný, mokrý, hladový. Vždyť by ho něco přejelo.“

Já jí říkala, ať to z té země nesbírá, ale ona vůbec neposlouchá.

„A co s tím kotětem budeš dělat?“

„Dám mu najíst, zahřeju ho a zítra ho odvezu někam do útulku. Nebo vylepím po okolí inzeráty, třeba si ho někdo rád vezme.“

Madla packou šmátrá pod komodou, jak se snaží kotě vylovit.

Než stačím odpovědět, Adamovi zazvoní mobil.

„Jo, díky, už jdu,“ odpovídá komusi. Podávám mu z peněženky dvoustovku.

„Hlavně, aby ho Madla dřív nesežrala,“ utrousí Adam přes rameno a jde si dolů pro pizzu.

Madla po něm koukne.

To vůbec není špatnej nápad.

Můj pohled upoutá nějaký pohyb za oknem. Venku se z parapetu vznese do vzduchu holub, začne třepotat křídly a nakonec odletí. Zbyde po něm jedno pírko, pomalu se snáší na parapet, až dopadne na čerstvou bílošedou hromádku, kterou tam holub právě uložil.

U nás doma je kvůli kotěti všechno vzhůru nohama, ale holub si vesele kadí na mém parapetu.

Šišlá. To je zlý.

Nevím, jestli se můžou kořata koupat, tak jsem malýho mourovatýho nešťastníka jen opatrně omyla vlažnou vodou, otřela ručníkem a snažila se mu aspoň trochu vyčistit ušním roztokem pro psy smradlavý a zasviněný ouška. Na uši by se mu měl podívat doktor. Budu muset jet za Mudrovským. Co asi řekne veterinář na to, že mu přinesu k ošetření kočička? A co řekne na to, že uvidí mě? Najednou se trochu přiblblle usmívám.

Je to vůbec kočička, nebo kocour? Opatrně zvířátko odkryju a zkoumám místečko mezi zadníma packama. Nic tam nevidím, takže asi kočička. Lázeň a trocha vlažného mléka s jedním piškotem mrně zmohly, usnulo zabalený v měkoučký dece na mém klíně. Jemně hladím schoulený a zabalený kotě po hlavičce. Dvacet centimetrů od něj má Madla o mý stehno opřenej čumák, lehce vyčítavě na mě kouká a nasává pach vetřelce. Hlavně těch oušek, který má snahu olíznout. Možná v kotěti vidí štěně. Volnou rukou podrbu psinu na hlavě a začnu s motivačním proslovem.

„Madlenko, jsi velká a chytrá psina, vid'? Tohle zvířátko, který mám na klíně, vypadá jako kočička, ale...“

Madla se napřímí a lehce zavrčí. Aha, slovo kočička nemůžu používat, evidentně ji dráždí. Ale jak na to přišla? Vždyť kočku nikdy pořádně zblízka neviděla? Venku před ní vždycky všechny utečou. Že by se v Madle probudily pradávny pudy, odvěká nevraživost mezi psy a kočkami?

Tak jinak. „Madlenko, zvířátko, který mi tady utahaný spinká na klíně, vůbec není to, co si myslíš, že je, a co já nemůžu vyslovit, abych tě nedráždila. To je malinkatý ko... štěňátko, psí miminko. Malinkatej pejsek, kámoš.“

Madla mě hypnotizuje pohledem. Když ukážu na zvířátko na svém klíně, stočí pohled na ně. A pak zase zpátky na mě.

„Ano, to je on. Maličkatej pejsáneček.“

Madla stříhne obočím.

Ona si myslí, že jsem úplně blbá. A navíc šišlá. Na mě nikdy nešišlala. Na žádnýho psa nikdy nešišlala. To je zlý.

Ty skřete malej hnušnej

Adam ve dveřích balancuje s krabicí pizzy v podpaží a umělohmotným boxem, ve kterém má v pytlí nějaký drobný granule a dvě kapsičky se žrádlem pro kočky.

„Nesu ti kousek pizzy, říkal jsem si, jestli třeba nechceš. Já už nemůžu,“ vysvětluje a položí pizzu na stůl a zbytek věcí na zem.

„Za pizzu děkuju. A kdes vzal tohle?“ Pohodím hlavou k věcem na zemi. Přitom kontroluju pohledem na sedače spící zachumlaný kočičí mimino a vzdálenost mezi ním a Madlou. Ale psina je

teď pohledem zavěšená na krabici s pizzou a kočičí vetřelec ji nezajímá.

„Od kamarádky Zvolánkový, co má toho uječenýho pejska.“

„Lucinku.“

„Jo, asi, nevím, jak se ten malej raťafák jmenuje. Potkal jsem je, vědí, že jsi našla venku kotě, tak se ptaly, jak je na tom. Prej jim to říkala nějaká ženská při venčení.“

Jasně. Důchodcovská zpravodajská agentura.

„Tuhle umělohmotnou bednu prej chtěla vyhodit, tak mi ji dala, jestli ji nechceš jako kočičí záchod. A našla i zbytek podestýlky,“ vysype Adam do přepravky pytel. Sousedka Boženka mě mile překvapila. Umělohmotná krabice je rozhodně lepší než papírová od bot, kterou jsem vystlala igelitem a pak novinama. A synek je hodnej, že na mě myslí s jídlem. Sedám si ke stolu a беру si první ze tří kousků šunkový pizzy.

„Je výborná,“ mumlám labužnický. Všimnu si Madly, která tak soustředěně sleduje pohyb pizzy v mých rukách, až jí z levého koutku steče slina a kápne na zem.

„Madlenko, jsi děsná loudilka. Ale dobře, tady máš šunku a za to budeš hodná na to ko... štěňátko, jo?“

To víš že jo. Za šunku slíbím cokoliv. Kočku můžu sežrat potom.

Adam se na mě nechápavě podívá. „Koštěňátko? Co to je?“

Kus šunky v Madle zmizí na jedno polknutí a psina na mně dál visí pohledem.

„Madla má trochu problém s oficiálním pojmenováním tohohle mourovatýho prcka. Tak jí tvrdím, že je to štěňátko, malinkej pejsek. Jen se občas zapomenu, no.“

Adam to musí vyzkoušet. „Madlo, ty nemáš ráda kočičku? Madlo, kočička.“

Madla hned stočí pohled ke kotěti a lehounce zavrčí.

„Madyňko, klid, přece jsem ti říkala, že to je malej pejsek. A teď spinká. A ty ji zbytečně nedráždíš,“ mírním oba.

Adam se uchechtne a kroutí hlavou. Pak Madlu podrbe. „Jsi chytrá holka a moc dobře víš, co to je, vid’?“

Beru do ruky jednu ze dvou kapsiček, které Adam přinesl spolu s granulemi.

„Zvolánková s kámoškou krmí venku toulavý kočky, tak mají zásoby,“ vysvětluje.

„A jo vlastně, vždycky s sebou nosí ven nějaký igelitky. Hele, kapsička je přímo pro koťata, to je skvělý. Snad ji bude to mrně jíst. Musím jim koupit nějaký na oplátku, ať mají čím kočky venku krmit. Zítra s tím prckem zajdu za Mudrovským, ať se na něj podívá. Asi bude mít záněť v uších.“

Přeruší mě další Madlino zavrčení. Vidím, že přesunula pozornost k sedačce, kde se z deky hrabe ven probuzený kotě. Čumák má kousek od něj a netváří se zrovna přátelsky.

„Madlo, fuj je to,“ snažím se ji odstrčit.

To si piš, že je to fuj. Pořádný fuj.

Beru mobil a rozespálý kotě rychle párkrát cvaknu. Teprve pak vezmu zvířátko do náruče z dosahu Madliny tlamy. Zvedám si mrně k obličejí a mluvím na ně.

„Tady se nám někdo vyspinkal. Tak co, už je ti líp? A nedáš si papání? Máme pro tebe móóóc dobrou kapsičku... Adame, vidíš, jak je zajímavě vybarvený? Packy má pruhovaný a hele, to puntíkatý břicho. Že je roztomilý?“ napřahuju ruce s kotětem k synovi, který se na mě dívá stejně temným pohledem jako Madla. Přesto si kotě ode mě vezme, drží ho před sebou v natažených rukách a zamračeně si ho prohlíží.

„Hm, kočka, no.“

Kotě jako by se teprve teď pořádně probudilo. Zívne, podívá se na Adama a otevře tlamičku tak, že vypadá jako krokodýl. Nebo jako kobra.

„Pchchch...,“ vydá ze sebe.

Až mě z toho zvuku zamrazí. Adam s kotětem vztekle, ale opatrně zatřese.

„Cože? Ty na mě budeš takhle syčet? Ty... skřete jeden malej hnusnej. Na, vem si to,“ podává mi naježené zvířátko zpátky.

„Chudák, je celý vyděšený, bojí se.“

Taky má proč.

„Zejtra hlavně odnes tu kočku někam do útulku,“ utrousí Adam už ve vchodových dveřích. A pak je za sebou zabouchne trochu razantněji než obvykle.

Tady je naše a tam vetřelcovo

Kotě se zase trochu najedlo, potom prospalo, a když se probudilo, nějak moc ožilo. Začalo běhat po bytě sem a tam. Co běhat – lítat. Madla za ním. Ona na něj vrčela a štěkala, ono syčelo. Překvapeně jsem zjistila, že i tak malý zvířátko dokáže ve strachu před velkým psem skočit přes židli na kuchyňskou linku. A z ní shodit na zem skleničku s vodou. Bleskne mi hlavou kacířská myšlenka, jestli jsem mourovatého prcka neměla pod tím autem raději nechat. Třeba by ho našel někdo jinej a já bych teď nemusela sbírat střepy.

Z toho, jak se Adam na kotě tvářil, mi bylo jasné, že se ho nemám ptát, jestli by našeho dočasnýho spolubydlícího nepohlídal, zatímco půjdu venčit Madlu. Proto bylo potřeba sáhnout k preventivním opatřením.

Chvilku jsem váhala – záchod, nebo koupelna? Záchod bude asi lepší, je tam míň věcí.

Do prádelního koše jsem posbírala na policice stojící čisticí přípravky, včetně štětky na záchod a otevřených vlhkých ubrousků. Zaklapla jsem víko od záchoda, zavřela ventilačku. Toaletní papír snad není nebezpečná věc, lopatka a smetáček taky ne. Kousek od kočičího záchoda jsem pro jistotu dala misku s vodou. To by mohlo stačit. Kotě mi situaci usnadnilo, protože se přišlo podívat, co dělám. Vzala jsem ho do náruče.

„Poslouchej, prcku, já teď musím jít vyvenčit Madlu, takže ty tu na nás hezky počkáš, jo? A budeš hodná a trpělivá kočička.“ S tímto vysvětlením jsem mrně postavila k misce s vodou, a než se vzpamatovalo, dveře na záchod jsem zavřela.

Madla vše nehnutě sleduje z pozice, které říkám krokodýlí. Lehne si na břicho do místa, kde co nejvíc překáží.

Tos vymyslela dobře. Tam bude vetřelcovo a zbytek bytu bude náš.

Překročím rozpláclou psinu a беру si ze stolu mobil.

„Madynko, jdeme ven,“ zavelím, načež Madla ve vteřině vyskočí a nadšeně se mi motá pod nohama. Připnu jí obojek, vezmu vodítko a už sbíháme ze schodů.

Na psí loučce potkáváme sousedy Jindru s Honzou a Rambem. Čivavák si Madlu zvědavě očichává jako tenkrát, když byla ještě štěně a on ji viděl úplně poprvé.

Cítím z tebe hodně zvláštní vůni. Je to to, co si myslím?

Jindra se překvapeně ptá.

„Ty sis vážně vzala domů kotě?“

Informace se šíří rychle.

„A necháš si ho?“ zajímá se Honza.

„Jasně že ne. Zajdu s ním zítra na veterinu za Mudrovským, kotě má zánět v uších. A pak uvidím, asi vylepím nějaký inzeráty a budu se ptát, jestli by ho někdo nechtěl. Když ne, tak ho odnesu do útulku. Vy byste ho náhodou nechtěli?“

„Rozhodně nechtěli,“ zareaguje Jindra.

„Jenom aby sis to ještě nerozmyslela a nakonec si kotě nenechala,“ utrousí s úsměvem Honza.

Nerozmyslí, o to se postarám.

„A je to kluk, nebo holka?“ zajímá se Jindra.

„Nevím, asi holka, nic mezi nohama nemá.“

„Možná by se s Madlou snesly, když jsou obě holky,“ nadhodí zase Honza.

Když Madla slyší svoje jméno, koukne se po něm.

Buď tak hodnej a přestaň ji navádět, jo?

„Co kdybys kotě nasdílela na facebook. Třeba bys ho tam někomu udala. Máš ho vyfocený?“ zajímá se Jindra.

Ukazuju jim tři fotky probouzejícího se mrněte.

„Jé, to je roztomilý,“ zareagují oba.

„Vid? Mimochodem nemáte něco, v čem bych kotě mohla odnést k Mudrovskému? Jak se nažralo a zahřálo, je jako neřízená střela, bojím se, když ho ponesu jen tak v ruce zabalený v nějaký dece, že mi vyskočí na zem a vletí pod auto.“

„Jasně, máme doma malou přepravku, Rambo v ní spí, když jedeme autem delší trasu. Pak ti ji dám,“ nabízí Honza.

Rambo se po nás ohlédne.

Cože? Ani náhodou! Ve své boudičce žádnou kočku nesnesu. To se do ní radši vyčůráám a budu riskovat, že dostanu přes zadek.

Pozoruju labruchu, která se s nějakým cizím voříškem přetahuje o klacek. Rambo kolem nich nervózně pobíhá a štěká. V dálce vidím další pejskačku Alču s pitbulkou Andulkou. Když Alča vidí, že v cestě není žádný jiný pes ani malé dítě, pustí Andulku z vodítka a ta se žene k nám jako černobílá dělová koule. A hned se přidává k ostatním psům. Sleduju to hemžení, povídám si s kamarády a zcela ponořená v psím světě úplně zapomínám na problém zvaný kočka.

Když přijdeme s Madlou z venčení domů, hned psinu manévruju do koupelny.

„Madlenko, hajinky, jdeme umejt nohy,“ zavelím a pomáhám jí otočit se z lehu na břicho na bok. Tenhle naprosto nepejskařský povel jsem jednoho dne tak nějak automaticky vyslovila a začala ho používat. A zdá se, že Madla chápe rozdíl mezi lehnout a hajinky. „Jsi hodná holka,“ chválím ji, zatímco jí dloubu bahno z drápů. Když se mi to konečně podaří, řeknu: „Hotovo. Nahoru.“ A Madla se přetočí, vyskočí jako kobyłka a hrne se ke dveřím od záchoda, které očichává.

Odstrčím ji a opatrně, jen na škvíru, dveře otevřu. Než stačím cokoliv dalšího udělat, ze škvíry vykoukne hlava zvědavého kotěte. Jakmile uvidí Madlu, tryskem a se zasyčením proletí kolem nás do obýváku a zase zajede pod komodu. A Madla pod ni opět narve čumák a vrčí.

„Madlo, fuj je to! Nech chudinku kočičku bejt, běž na místo,“ odvolám psinu. Ta se – hodně nerada – nakonec složí na svůj pelíšek a tak zvláště se na mě dívá.

Taková zrada! Proč jsi toho vetřelce pouštěla ven? Myslela jsem, že bude bydlet tam.

Noční ping pong

Lehám si na břicho, abych se podívala pod komodu. Kotě je až úplně vzadu nalepený na zdi.

„Či či či, pojď sem, kočička, neboj se a vylez ven,“ marně zvířátko lákám k sobě. Děsí ho obří Madla. Mohla bych ho vytáhnout, ale proč mu způsobovat další trauma.

Zvědavost je ale silnější než strach, kotě za chvíli vyleze samo. Trochu se s ním pomazlím a pak ho nechám zase usnout zachumlaný v měkoučkový dece.

Sakra, je skoro večer a já jsem dneska vůbec nic neudělala. Sedám si k počítači a spící kotě v dece si pokládám tak, abych na ně viděla. Pracovat můžu přesně do té doby, než se kočičí mimino vzbudí a zase začne zvědavě prozkoumávat byt. Včetně přepravky, kterou mi půjčili Honza s Jindrou.

Před nočním venčením kotě opět zavírám na záchod. Chodím s Madlou příjemnou aprílovou nocí a v hlavě si řadím úkoly na zítřek: Mudrovský zítra slouží od dvanácti, takže vyvenčím Madlu a potom půjdu s kotětem na veterinu. A taky mu musím koupit nějakou další kapsičku. Nebo granule. Mudrovský mi určitě poradí.

Stejný průběh má i náš návrat domů. Utřít Madle packy, ta vztyk a už se hrne ke dveřím na záchod. Chvíli je očichává a pak se u nich rozplácne jako rohožka a hodí po mně výmluvný pohled.

Jo, chápeš to dobře. To, co je za těma dveřma, tam taky zůstane. A já to budu hlídat.

„Madyňko uхни, musíme kočičku pustit ven.“ Ale Madla uhnout nemíní, tak ji musím odstrčit a kotě vysvobodit. Mrně mizí pro změnu pod sedačkou.

Začínám se bát, co se tady bude dít v noci. Jak mám udržet kotě a Madlu od sebe? Ublížila by mu? Čím dál tím víc se mi zdá, že si ho chce jenom pořádně očichat, možná ho i olízat, jenomže kotě z ní má hrůzu, začne syčet a zdrhat, což Madla bere jako pokyn ke hře.

Mám kotě zavřít do jedné místnosti a Madlu do druhé? Kotě musí mít v dosahu záchod. Když ho ale nechám v obývací, tam může sežrat nebo na sebe shodit tisíc věcí. Nechám si ho radši v ložnici a záchod mu dám sem. Jednu noc to vydržím. Ale co Madla? Není blbý zavřít ji samotnou v obývací? Tak nic, nebudu nikoho nikam zavírat, snad bude kotě spát, promyslím strategii první společné noci.

S kotětem blbnu, abych ho unavila. Když jdeme spát, je zvířátko úplně tuhý. A tak usínám, v nohách mě hlídá Madla a vedle hlavy mezi naskládanými polštáři hlídám zase já utahané kotě zamotané v měkké dece.

V noci se mi zdá zvláštní sen. Stojím opřená venku o zeď nějakého domu a vyhýbám se pingpongovým míčkům, které se mi trefují do rukou a do nohou. Pak mě jeden zasáhne do hrudníku a já se probudím. Zjistím, že nestojím u žádné zdi, ale ležím ve své posteli. Najednou po mně zleva doprava něco přeběhne.

Vyjeknu. To vyděsí Madlu, která se prudce zvedne a seskočí z postele, což matraci rozhoupá tak, až na ní nadskočím.

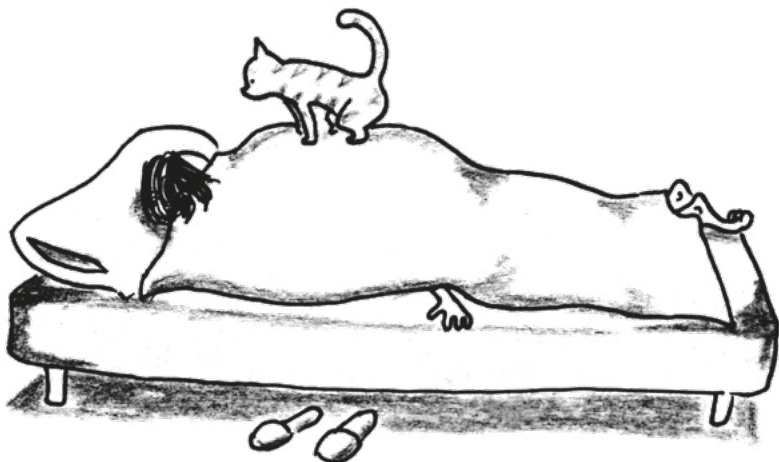
„Co to sakra je?“ šmátrám po lampičce a pak po mobilu.

3.55. Ideální doba na probuzení šokem uprostřed noci. Madla leží na zemi u postele a olizuje si packu. Z druhé strany na mě najednou cosi skočí a chňapne mi po vlasech. Jasně. Kotě se vyspalo do růžova a chce si hrát. Když po něm natáhnu ruce, uteče a běží směrem k Madle. Potom mu dojde, co mu tam hrozí, zabrzdí,

udělá na posteli kotrmelec, přeběhne po mně na druhou stranu, seskočí na zem a mizí v obýváku. Aha. Tak odtud ty pingpongový míčky ve snu. To po mně běhalo kotě sem a tam.

„No to ne, bůh ví, co tam provedeš, pojď sem,“ štrachám se z postele. Odchytím kotě, které se pere s mou pantoflí, a nesu ho zpátky.

„Buď hodná kočička a hezky tady spinkej. Je noc,“ pokouším se zvířátko zklidnit. Mourovatý mrňous se mezi polštáři všelijak mele a snaží se vymanit z mého opatrného sevření. A tak nechám rozsvícenou lampičku a zkusím usnout aspoň já sama, když kotě se k tomu nemá. Ani netuším, kdy se mi to nakonec podaří.

Komožehapeš

„Ono není holka?“ reaguju trochu zaskočeně druhý den u Mudrovského.

„Zníte jako otec, zklamanej, když zjistí, že se mu nenarodil syn. Ne. Je to krásnej zdavej mourovatej kluk, váží kilo a půl, odhaduju, že jsou mu tak tři měsíce. Zdá se, že mu nic není, teda až na ta ouška. Dám vám kapičky a tabletky na odčervení.“

„Dobře, děkuju.“

„Před pár dny mi sem paní přinesla podobného kocourka stejného stáří, taky ho našla na ulici. Vypadá to, že někdo schválně pohodil v okolí kořata. Možná se ještě najdou další.“

„To je strašný, chudinky malý.“

„Jak mu říkáte?“ ptá se Mudrovský a vypisuje zvířátku v počítači kartu.

„No, víte, já myslela, že mu dám najíst, ošetřím mu ouška a pak ho asi dám do útulku nebo mu někoho zkusím najít. Já nejsem kočičí člověk a myslím, že Madla není kočičí pes. Nevím, jestli by mu neublížila. Kotě po bytě prohání a ono se jí bojí a já mám strach nechat je spolu samotné. A když je to ještě navíc kluk...“ vysvětluju.

„To už jsme tu jednou měli, že?“ udělá Mudrovský narážku na to, jak jsem si před rokem nechtěla nechat Madlu, a doplní svou poznámku pohledem, který se mi ale vůbec nelíbí. Naštval ho někdo? Nebo je naštvanej na mě, že mluvím o útulku? Před pár měsíci na horách byl příjemnej a vtipnej společník. Ale dneska je tak divně odtažitěj.

Mudrovský mě zkouší přemluvit.